

# Les Internacionals Obreres davant el conflicte mundial que s'atansa

El silenci mantingut per les forces internacionals de l'obrerisme davant el perill de guerra que novament plana damunt d'Europa, deu causar gran decepció als milions de ciutadans d'arreu del món que, amb la major bona fe creien a les tals organitzacions capaces per a evitar que el vell continent fos convertit en camp de batalla.

En efecte; semblava que amb la força adquirida per les organitzacions de referència d'ençà de la guerra mundial i no oblidant com llurs afiliats en seran les primeres víctimes, aquelles haurien d'haver fet els majors esforços per tal de privar que el nou gran crim fos consumat; més pel que hom pot copsar, a través de les notícies que, relacionades amb la gravetat del moment donen els encarregats d'informar al públic, no es demostra que la Internacional Obrera Socialista, coneguda amb el nom de segona Internacional, ni la Federació Sindical Internacional, denominada també Internacional d'Amsterdam, facin absolutament res per a deturar la nova gran matança d'éssers humans que amb tanta primorositat venen preparant, des de fa molt temps, els dictadors d'Itàlia i d'Alemanya.

A nosaltres, però, si bé ens causa gran pena i sentiment el fracàs o impotència de la força que els assalariats d'arreu del món, i especialment els de la vella Europa, crearen a costa de grans sacrificis per a la defensa de llurs interessos, materials i morals, hem de dir que no ens sorprèn gens ni ens causa la més mínima decepció per quant en el transcurs dels darrers vint anys no li han mancat, a la força esmentada, ocasions per a palesar la seva eficàcia i no ha sabut o no ha pogut demostrar-ho.

Passem a examinar, a grans trets, l'actuació que davant dels grans problemes mundials ha dut a terme la força Internacional dels obrers i hom podrà veure's com en cap ocasió ha respost al que milions d'obres de la mateixa esperaven.

Ens expliquem que les internacionals no poguessin fer res per a evitar la guerra que esclatà l'any 1914, tenint en compte l'escàs nombre d'afiliats amb què llavors comptaven als distints països d'Europa donat el règim de tirania que en la majoria d'ells imperava, però a partir de l'acabament d'aquella cruenta guerra, o sigui des de l'any 1919, la situació no ha estat la mateixa, ja que la majoria dels Estats canviaren el règim autocràtic per el democràtic, cosa que permeté el desenvolupament de les organitzacions obreres, tant les de caire sindical com les de caire polític, les quals agrupades internacionalment, han pogut representar una força malauradament més aparent que real.

Acabada la gran guerra, amb el triomf de les nacions considerades com a defensores de la democràcia i del dret dels pobles a disposar dels seus destins, aquelles, en lloc de fer honor a les reiterades promeses d'acabar amb la tirania i d'implantar arreu d'Europa un règim de llibertat individual i col·lectiva, cuitaren a organitzar sengles expedicions de tropes, proveïdes de tota mena de material bèl·lic per anar, no a reduir a impotència perpètua al militarisme germànic, opressor d'homes i de pobles, sinó per trametre-les als reaccionaris russos amb el fi de què aquests poguessin ofegar la gloriosa revolució iniciada en aquell vastíssim país que ja havia palesat pràcticament ésser partidari de la llibertat dels pobles a disposar d'ells mateixos, atorgant plena independència a Estònia, Letònia, Lituània i a Finlàndia, i atorgant a l'ensemble, als altres pobles que no volgueren separar-se, completa autonomia per a regir els seus destins, mentre en l'interior establia l'única i vertadera Democràcia que hom ha conegut a través dels segles consistent en alliberar els obrers i camperols de continuar sotmesos a cobejosos capitalistes i a avariciosos feudals. I si algú s'oposà a què aquella criminal expedició fos duta a terme, no

foren precisament les organitzacions obreres i socialistes d'Anglaterra i de França, sinó dos joves mariners francesos, anomenats Marty i Badina, que conscients del mal que anaven a fer a la neixent República, acabada de fundar per Lenin, amb un heroisme sense parió, aconseguiren de sublevar la tripulació de la Flota que en la Mar Negra avançava vers Sebastopol fent fracassar, amb llur gesta heroica, la criminal expedició tramesa pels governs de París i de Londres als reaccionaris del Tzar per tal d'enfonsar el llavors poder soviètic. Volem remarcar, a propòsit de què que deixem escrit, com un dels autors de la sublim gesta de la Mar Negra, André Marty, Diputat comunista per París, i català del Rosselló fa dos anys que lluita com a voluntari, amb les armes a la mà, per la llibertat i independència del nostre país.

Honor als homes que, com André Marty, havent-s'ho jugat tot en la seva joventut, a fi de què no fos ofegada la més gran revolució que registra la Història, al cap de vint anys novament fan ofrena de la seva vida per tal de defensar un altre poble amenaçat per la reacció!

Vam veure més tard com en disposar-se les grans i petites nacions que havien intervingut en la guerra gran, tant les derrotades com les victorioses, a suprimir, mitjançant la força de les armes, la República que Belakun, amb l'ajut dels obrers i dels camperols, havia implantat a Hongria, les Internacionals obreres tampoc no feren res per a oposar-s'hi i la gran iniquitat fou consumada; i si bé és cert que una vegada hagueren els reaccionaris magiars, ajudats per les tropes estrangeres, vençut a la jove República, davant de la cruel repressió iniciada pel sanguinari Horthy contra els obrers i republicans de l'esmentat país, acordaren declarar el boicot al país de referència, aquell no donà cap resultat pràctic degut al poc interès que per part de tots hi hagué en fer-lo efectiu i majorment pels obrers d'Austria i d'Alemanya, i els capitalistes i aristòcrates hongaresos continuaren assassinant a tants obrers i partidaris de la vençuda República com els hi donà la gana.

Hom comprendria que en els casos de Xina i d'Etiòpia, països en els quals les internacionals amb prou feines si hi tenien afiliats, especialment en el darrer, i que, per tant, podien excusar-se amb què una acció de caire internacional no hauria servit per a defensar exclusivament els interessos de la classe assalariada, no provessin de fer res; ah!, però, no podien dir el mateix en els casos d'Espanya i d'Austria per quant en ambdós països existien nodrides organitzacions obreres federades en la segona Internacional i en la Federació Sindical Internacional, i ningú no podria negar-nos que una acció energica d'elles hauria tingut — especialment en el que fa referència al nostre país — moltes probabilitats de fer fracassar els sinistres plans dels dictadors Alemany i Italià.

Aquestes falles de les internacionals i d'altres que podríem esmentar-ne, ens afirmen en la nostra convicció, expressada ja en altres ocasions, com ni en el terreny polític ni en el sindical hom no pot esperar res d'organitzacions de caire internacional; i que tant els assalariats que aspiren a conquerir un immediat benestar com els polítics que propugnen per a fer triomfar un règim polític més just i més humà que el que fins ara hem vist, no han de confiar ja més en cap ajut de l'exterior, sinó que uns i altres hauran de procurar enfortir-se interiorment deixant de malgastar energies en sostenir organismes que en cap de les moltes ocasions que han tingut no han sabut demostrar aptitud per a respondre al fi per al qual foren creades. Ara bé, ¿vol dir això que siguem partidaris de trencar tota mena de relació amb els organismes sindicals i polítics dels altres països? No; considerem, malgrat totes les decepcions i amar-

gors sofrides que han de continuar mantenint-se relacions per als efectes d'informació i intercanvi d'idees, però sense viure ja més amb la il·lusió de rebre'n ajut de cap mena.

I, ço que deixem dit de les organitzacions internacionals de caire netament obrer, pot fer-se extensiu a d'altres de similars que malgrat considerar-se germans de causa i tenir com a primera

obligació la de prestar la deguda solidaritat al germà atropellat o perseguit, tant en l'aspecte individual com en el col·lectiu, no s'ha vist tampoc fos feta efectiva, i amb aquesta mena d'internacional no hi cap ni l'excusa de la pressió governamental, ja que la major part de governants dels països de règim democràtic pertanyen a la mateixa.

MIQUEL VILAGINÉS

## TOTS ELS DISSABTES COMPREU

## ABRIL

## EL SETMANARI DELS CATALANS NACIONALS

### Solitud i companyia

*Eliane és una dama intel·ligent, bella i soltera. Viatja molt, tota sola. I com que la solitud en viatge, és poc agradable, ella ha sabut resoldre la situació.*

*Si entreu a la seva cambra d'hotel, veureu damunt la taula de nit el retrat d'un home d'un bell exemplar de la raça caucàsica. La interrogareu, està clar. I ella us farà, amb un somriure adorable:*

— No m'és res, ni tan sols li conec el nom. He adquirit aquesta foto perquè s'adiu al meu concepte de la bellesa masculina integral. Quan m'installo en un hotel tot seguit situo la foto estratègicament per tal que em faci companyia. Així tinc la impressió que no viatjo sola, sense comptar que al servei li ja molt bon efecte suposar-me fidel a un absent.

I si paleseu molta estranyesa, Eliane us dirà, encara, rient:

— Sempre és preferible, en ruta, la companyia discreta d'un retrat que no pas les molèsties d'un gos faldiller.

Amics, ¿per què no prendre en consideració el sistema d'Eliane, en el viatge de la vida? Per bé que tinguem la tendència d'agrupar-nos, poden venir moments que ens dispersin i ens facin anar a cadascú per les seves. Aleshores proveïm-nos de la vera efígie d'un ideal, harmònic amb nosaltres, que ens acompanyi pel món a la manera de la foto incògnita d'Eliane. Millor que no ens hi trobem, però ho suggereixo per si ens hi trobéssim...

JOSEP M. FRANCÉS

Comanda de subscripció al setmanari ABRIL

En  carrer  núm.  pis  es subscriu al setmanari ABRIL per la quantitat de  pessetes trimestres.

Signatura